

všechně pro celý obor soukromoprávního soudnictví, tudíž i pro právo knihovní, pokud toto k řešení otázky té vůbec podnět zavdati může. Důsledkem toho bylo rekurs jako nepřipustný odmítnouti.

Čís. 1793.

Byl-li při nevlastním společenství rozepře zamítnut žalobní nárok proti jednomu společníku, nemůže se z tohoto rozsudku odvolat druhý žalovaný společník, ohledně něhož dosud nebylo rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R II 299/22.)

Žalobkyně domáhala se dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. zaopatřovacích požitků jednak na Jindřichu H-ovi, majiteli velkostatku O., jednak na Bedřichu T-ovi, majiteli velkostatku B., u nichž její manžel byl střídavě zaměstnán. Procesní soud první stolice zamítl žalobu ohledně žalovaného Bedřicha T-a, aniž by byl rozhodl o žalobním nároku proti Jindřichu H-ovi. Odvolání tohoto odmítl odvolací soud jako nepřipustné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Usnesení odvolacího soudu jest správné a vyhovuje zákonu. Stěžovatel posuzuje případ ze základu mylně. Jak ze žaloby vyplývá, žalovala žalobkyně stěžovatele a dál Bedřicha T-a o placení zaopatřovacích požitků dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., a nař. ze dne 13. května 1921, čís. 189. sb. z. a n., z toho důvodu, že její zemřelý manžel byl jako dílovedoucí na pile ve službách na velkostatech žalovaných, a uplatňovala, pokud se týče uplatňuje proti stěžovateli i druhému žalovanému, proti každému zvláštní, samostatné a dle číslice i od sebe odlišné nároky. Jde tedy o dva různé, na sobě nezávislé a mezi sebou právně nesouvislé žalobní nároky, které jediné z důvodu § 11 čís. 2 c. ř. s. v jednu žalobu byly shrnuty, ježto se oba nároky zakládají nikoli na témž skutkovém a právním důvodu, nýbrž pouze na skutkovém a právním důvodu stejného způsobu. Nejde tedy o jednotné společenství rozepře ve smyslu § 14 c. ř. s., nýbrž o t. zv. nevlastní společenství rozepře ve smyslu cit. § 11 odstavec druhý c. ř. s., při němž o každém z nároků rozhodnutí jest zvláštním rozsudkem (§ 187 c. ř. s.). Procesní soud první stolice mohl tedy, jakmile shledal spor proti druhému žalovanému zralým k rozhodnutí, ihned o příslušném žalobním nároku rozhodnouti rozsudkem, který není rozsudkem dílčím dle § 391 c. ř. s., jak se stěžovatel mylně snaží dovoditi, nýbrž rozsudkem konečným dle § 390 c. ř. s. Rozsudek ten jest však rozhodnutím sporu pouze mezi žalobkyní a T-em a bylo proti stěžovateli právem oduznáno oprávnění k odvolání z tohoto rozsudku. Má-li stěžovatel vzhledem na předpis § 11 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. právní zájem na tom, aby se druhý žalovaný na jeho sporu účastnil, slouží mu k tomu předpis § 21 c. ř. s.